צרם אזן בכור קנסו בנו אחריו משום

דאיסורא דאורייתא ואם תמצי לומר מכר

עבדו לעובד כוכבים ומת קנסו בנו אחריו

משום דכל יומא מפקע ליה ממצות הְכא

מאי גברא קנים רבנן והא ליתיה או דלמא

ממונא קנים רבנן והא איתיה א"ל תניתוה

שדה א שנתקווצה בשביעית תזרע למוצאי

שביעי' - נטייבה או נדיירה לא תזרע למוצאי

שביעית ואמר ר' יוםי בר חנינא ני נקטינן

הטיבה ומת בנו זורעה אלמא לדידיה

קנסו רבנן לבריה לא קנסו רבנן ה"ג לדידיה

קנסו רבנן לבריה לא קנסו רבנן אמר אביי

י בקטינן טימא טהרותיו ומת לא קנסו בנו

אחריו מאי מעמא י היזק שאינו ניכר לא

שמיה היזק לדידיה קנסו רבנן לבריה לא קנסו רבנן: בותני אין לוקחין בתים עבדים

ובהמה אלא לצורך המועד או לצורך

המוכר שאיז לו מה יאכל: גב" בעא מיניה

רבא מרב נחמן שכר פעולה שאין לו מה

יאכל מהו א"ל תנינא או לצורך המוכר שאין

לו מה יאכל לאתויי מאי לאו לאתויי שכר פעולה א"ל לא פרושי קא מפרש איתיביה

אביי ס זאין כותבין שמרי חוב במועד ואם

אינו מאמינו (6) או שאין לו מה יאכל ה"ז יכתוב שאין לו מה יאכל לאתויי מאי לאו

"לאתויי שכר פעולה שמע מינה מותיב רב

ששת י וחכ"א שלש אומניות עושין מלאכה

בערבי פסחים עד חצות החייטין והספרין

והכובסין י החיימין שכן יי הדיום תופר

כדרכו בחולו של מועד הספרין והכובסין

שכן הבאין ממדינת הים והיוצא מבית

ל) שביעית פ"ד מ"ב גיטין מד: בכורות לד:, ב) [עי" פרש"י עירובין ה. בד"ה והאמר ר"נ], ג) גיטין מד: בכורות לד:, ד) [גיטין נג. וש"נ], ה) לקמן יח:, ו) פסחים נה. [חוספחא שם ו) [פסחים נה:], מ) ולעיל ח:ן, ע) ולעיל ז. ט [פפיל מו], של [פפיל מו], ע"ש], י) [לקמן יח:], כ) [פסחים נה:], ל) ל"ל בפרק,

הגהות הב"ח

(א) גפ' ואם אינו מאמינו או מיבת או מוקף ונ"ב מפרש"י משמע דלא גרם ע"י דיר בהמה ניזדבלה עבודת קרקע: (ג) ד"ה לאמויי כו׳ הא תנא ליה לנורך המוכר אלא לאמויי: (ס) תוספות ד"ה נטיינה פי כו' גבי עבד דכולי עלמא דמפקע ליה ממצות ממיר טפי: (ו) בא"ד ראוי נהחמיו טפי בשביעית מבשום מקום: (1) ד"ה אין לוקחין כו' ול"ע אי לריך בהגי לינעא כו' וההיא דלעיל גבי מכניס:

מוסף רש"י צרם אוזן בכור. הך דמבעיא לן נבכורות כהן הלורם אוזן הבכור ועבר משום כל מום לא יהיה בו, דאמרינן החם לא ישחט עולמית, ומבעיא לן לומר בההיא דקנסוהו, הא דהכא לא מיפשט לן מינה דהתם קא עבד אבוה איסורא דאורייתא כוכבים. במסכת גיטין עבדו לעכו׳ דקיימא לן קונסין אותו לפדותו עד עשרה בדמיו. ומיבעיא לן התם אם מת המוכר מהו לקנום בנו אחריו, אם תימני לומר ולמיפשט בההיא יעניפשט בההיא דקונסין, התם דינא הוא דכל יומא מחריי שנטל קוליה ממנה שהיו ליפותה ואין זו עבודת קרקע מן התורה, לא קנסוהו ותזרע למולאי ביעית (גיטיו מד:) דליכא למיקנס מידי דהא לא עבד בשביעית עבודה חשובה נטייבה. בכורות שם). מודבלה ע"י עגלות ומשוחות מל זבל (שם וכעי"ז גיטין שוח. או נדיירה. על ידי דיר בהמות שמעמידין ומשכיבין אותה חדש או כדי לזבלה וווח וווח. לא תזרע למוצאי שביעית. דקנסינן דענד מסורת מאבותינו, מנהג מרכותינו (ערובין ה.). טימא טהרותיו ומת לא קנסו בנו אחריו. לשלם, ואע"ג שהוא חייב לשלם

מתקיף לה רבינא. סבר נמי כרב פפא:

ה"ג אלא אמר רב אשי: משום לורך י"ט.

כדתנן כהנזקין (גישין גב:) המטמח והמדמע והמנסך שוגג פטור ומזיד חייב (גישין מד:). היזק שאינו ניכר. הטומחה אינה ניכרת בפירות (שם) שהכי טהרותיו מונחות לפניו ואין היוק ניכר בהן (בכורות דה.). לא שמיה היזק. לחיוביה אפילו לדידיה מדאורייתא (שם) לחייב נכסיו מן התורה (גישין שם). שכן הדיוט תופר כדרכו בחולו של מועד. הלכך בארבעה עשר דקיל שרי לכולי עלמת (פסחים בה:). שכן הבאין ממדינת הים וכו'. וכיון דאשכתן בהן היתר קלת בחולו של מועד הלכך בתרבעה עשר דקיל שרי המות נפחו (מות הגורה. שות הנוסי (מעיד ז.), קידושי נשים. שכתב בשנה הרי את מקודשת לו, דאש בקונת בעוד ללכלי על מת מקודשת לו, דאש בקונת בשנה לכלי על מת מקודשת לו, דאש בקונת בשנה (מקפו יום). לחצר אחרת. אלל האומן, אכל לא יכיאם לכימו שרחוק מכית האומן מפני הטורח (פחוים בה). בדיק לן. מנסה

לרם און בכור. חתך מאזנו מעט כדי שיהא בעל מום ויהא מותר לו ואסור לעשות כן משום מום לא יהיה בו (ויקרא כב) כלומר לא תטיל בו מום ואם הטיל בו מום קנסוהו רבנן דלא יהנה ממנו ואם מת אין בניו נהנין ממנו: משום לאיסורא לאורייתא הוא. אבל האי בקולים תלושים דמחוברים כל דהו הוי דאורייתא דאמרינן בשבת (די דכוון מלאכתו במועד דלאו איסורא

דאורייתא הוא דהא בלא מתכוין מותר לגמרי: מכר עבדו לעובד כוכבים. קנסוהו רבנן ויצא לחירות דאי ברח מן העובד כוכבים אין ישראל יכול לכופו לעבודתו ואם מת אין בניו יכוליז לכופו: דכל יומא מפחע ליה ממלות. דכל זמן שהוא ברשות העובד כוכבים אינו עוסק במלות: גברא. דנתכוון לעשות מלאכה קנסו רבנן שלח ליהנות ממנה: ממונה קנסוה רבנן. ואפילו בניו אין יכולין ליהנות ממנה: שנסקוולה. ניטלו ממנה קולים שבה: נטייבה. נובלה שהוליך הזבל בעגלות ומשאות: נידיירה. על ידי דיר בהמה (כ) לובלה עבודת קרקע היא (נודבלה). כל הני מדרבנן נינהו ואעפ"כ קנסו דלא תזרע למולאי שביעית: טימא טהרוחיו. של חבירו קנסו דחייב לפרעו: היוק שחינו ניכר הוח. דהח בעיניה הוא: שכר פעולה שאין לו מה יאכל. שחין לו לפועל מה יחכל: מהו. שיתן לו מלאכה ולשוכרו כדי שיהא לו מה לאכול: לאתויי מאי. אי למוכר הא תני ליה ללורך (ג) המועד אלא לאתויי שכר פעולה שאין לו מה יאכל דמותר: פרושי קח מפרש. ללורך המועד כילד כגון שאין לו למוכר מה יאכל ולעולם לא תיפשוט מינה לשכר פעולה: ואם אינו מאמינו. מלוה ללוה: שאין לו מה יאכל לאתויי מתי. אם משום לוה הא קאמר אם אינו מאמינו מותר והכא לא מצי לתרולי פרושי קא מפרש דהכי מיתרמי מילתא דאם אינו מאמינו שאין לו מה יאכל לאו מילתא היא דהא מותר בלאו הכי: לאו לאתויי שכר פעולה. שאין לו לסופר מה יאכל שרי בחולו של מועד: **כל מלאכה נמי** משתרי. בערב הפסח דהא אישתרי שכר פעולה בחולו של מועד. חלח תיפשוט מיניה דשכר פעולה שאין לו מה יאכל אסור בחולו של מועד: מתקיף לה רב פפא. אדרב ששת פריך מדפריך מהאי דתגן שלש אומניות עושין מלאכה בערבי פסחים כו׳ אלמא סבר כל מלאכה שרשאי אתה לעשות בחולו של מועד עושין אותה בערב הפסח: א"כ בנין לישתרי. בערב הפסח דהא כותל הגוהה לרה"ר מותר לבנותו בחולו של מועד:

נמייבה או נדיירה. פי׳ בקונטרס היינו מלחכה שבקרקע מדרבנן אבל נטלו קולים אין זו עבודת קרקע ובגיטין (ד' מד: ושם) פירש בקונטרס דבקוולה מלאכה דרבנן ול"ל דאיירי

קג.) התולש עולשין והמורד ורדין אם ליפות את הקרקע כל שהוא ואע"פ שאין מכוין ליפות דקאמר התם דפטור גבי שבת כגון בארעא דחבריה אבל גבי שביעית לא בעינן מלאכת מחשבת: נמייבה. פי׳ בקונטרס זבל

בהמות ובפי' ר"ח חורש בה חרישה יתירא ובירושלמי מפרש כן ומ"מ אין נראה שתהא מן התורה וקשה היכי מוכח מיניה בבכורות (ד' לד:) בעיא דלרם אוזן בבכור דהוי דאורייתא ומוכר עבדו נמי בפ' השולח (גיטין מד:) הא גבי עבד דכ"ע (ס) דפקע ממלות חמיר טפי ואומר ר"ת דבשביעית נחמיר כדאמר בקדושין פ"ק (ד' כ.) כמה קשה אבקה של שביעית משום הכי יש לפשוט כל הני א"נ ראוי להחמיר טפי ^(ו) מבשום מקום משום דהיו מולולין בה כדאמר ⁽⁾ (בסוף) הניזקין (דף נד.) שהיו חשודין על השביעית

לכך מייתי שפיר מינה: אין דוקחין בתים עבדים כו' אדא לצורך המועד. פי' הר"ר יוסף הוא הדין בשאר דברים לריך ללורך המועד דהא אסור למכור פירות אלא לצורך המועד אלא רבותא קמ"ל דאפי׳ הני דהויין בפרהסיא שרי לצורך המועד ולריך עיון אי לריך (י) הני לינעא כמו בההיא דפירות כסות וכלים (לקמן ע"ב) וההיא דלעיל (דף יב:) מכנים פירות מלריך בגמ׳ :לינעא אע"פ שאינו במשנה

אין מפנין מבית לבית. נירוסלמי מתיר מבית אחר לביתו שערב

האסורין מותרין לספר ולכבם בחולו של מועד ואי ם"ד שכר פעולה שאין לו מה יאכל שרי כל מלאכות נמי לישתרו דהא איכא שכר פעולה שאין לו מה יאכל מתקיף לה רב פפא אלא מעתה בנין לישתרי שכן " כותל הגוהה לרה"ר סותר ובונה כדרכו מפני הסכנה מתקיף לה רבינא אלא מעתה לבלר לישתרי שכן כותבין י קידושי נשים גיטין ושוברין אלא אמר רב אשי מועד אארבעה עשר קא רמית מועד משום מירחא הוא ובמקום פסידא שרו רבנן ארבעה עשר משום צורך יום מוב הוא מידי דצורך יו"מ שרו רבגן מידי דלאו צורך יום מוב לא שרו רבגן: מתני" אין מפגין מבית לבית אבל מפנה הוא לחצרו אין מביאין כלים מבית האומן אם חושש להם מפגן לחצר אחרת: גמ' והאמרת רישא אין מפנין כלל אמר אביי כי סיפא אתאן לבית שבחצר: ואין מביאין כלים מבית האומן: 9 אמר רב פפא בדיק לן רבא תנן אין מביאין כלים מבית האומן ורמינהו מוליכין ומביאין כלים מבית האומן ואע"פ שאיגן לצורך המועד ושניגן ליה ל כאן בארבעה עשר כאן בחולו של מועד איבעית אימא הא והא בחולו של מועד כאן במאמינו כאן בשאינו מאמינו

שרי כגון הני ג' אומניות ותו לא והוא הדין אם אין לו מה יאכל דאין צורך י"ט גדול מזה: בותבי" אבל מפנה הוא לחלרו. והא משמע ליה עכשיו שמביא מבית שבחלר אחרת לחלרו: אם חושש. שמא יגנבו: גבו׳ והא אמרת רישא אין מפנין. מבית לבית: סיפא אחאן לבים שבחלר. והכי קתני מפנה הוא מבית שבחלרו לחלרו: בדיק לן. אי ידעינן לתרולי: בי"ד. מוליכין ומביאין כלים: בחולו של מועד. אין מביאין: כאן במאמינו. לאומן אין מביאין דשלא לצורך הוא: אין מאמינו. מביאין:

והתניא קרנא יזבין, ואי לא לא יזבין. ר' חנניא חברין דרבנן אמר פרקמטיא ניגבת מנכסי קרנא יובין, ואי לא לא יובין. די חנניא חברין דרבנן אמר פרקמטיא ניגבת מנכסי יחומים קטנים. הוין בעי למימר בשיש עדים יודעין הא אין עדים יודעין נעשית כפקדון, כך אנו אומרים, פקדון לא ניתנה לגבות מנכסי יתומין קטנים. מה בינה למלוה, מלוה להוצאה ניתנה דוו לא ניתנה להוצאה. אמר ר' אבא בר ממל אילו היה מי שימנה עמי, הייתי מתיר המלאכה, כלום אסרו המלאכה בחולו של מועד, אלא שיהו אוכלין ושותין ויגיעם בתורה, והאידנא אוכלין ושותין ופוחזין. ר' יהושע בן לוי שאל לר' שמעון בן לקיש מהו ליקח בתים מן הגוי בשבת, אמר ליה, תני בשבת מותר, כיצד עושה, מראה לו כיסין של דינרים והגוי חותם ומעלה בערכאין, וכן [מצינו] שנכבשה יריתו בשבת, שנא' כה תעשה ששת ימים, וכתיב וביום השביעי תוסובו את העיר שבע

(קקם יוה). לחזר אות הול של מתכנס למין מכל של של מתכנים של מתני של

סמג לאוין רסו: מובל ומזיה הל' א ב ג סי שפה סעיף א: לו ר מיי׳ פ״ו מהלכות י״ט הלכה כב טוש"ע א"ח סי' מקלט סעיף יב: לח ז מיי שם הל' יב מקמה סעיף ו: למ ח מיי׳ שם טוש״ע שם

סי׳ תקמב סעיף ב: מ' מ מיי׳ שם פ״ח הלכה יט טוש"ע שם סי' תקח טוש"ע שם סיי מחלה סעיף א: סעיף א: מב ל מייי שם הלי כא טוש"ע שם סי תקח

רבינו חננאל בעי ר' ירמיה, הרי הצורם אוזן בככור,

י)קנסו בנו אחריו משום (י) דההוא איסורא דאורייתא הוא. וכן המוכר עבדו לגוים, משום דכל יומא מפקע ליה ממצות. מכויז א"ר יוסי בר' חנינא נקטינן, הטיבה ומת זורעה בנו אחריו, אלמא לדידיה קנסו, לבריה לא קנסו אין לוקחין בתים ועבדים ל) ואבנים, אלא לצורך [המועד] או לצורך המוכר שאין לו מה יאכל. בעי רבא שכר פעולה מאי, מה יאכל במועד, כגון הסופר שאיז לו אלא שכר חטופו שאין זו אלא שכו שטר המקנה וכן כיוצא בו (המעלים) [הפועלים], מהו שיתירו לו למכור ולקנות כדי שיקחו אלו שכרם. ופשטנא דאפילו לשכר פעולה שרי. ומותיב רב ששת שלש אומניות עושין מלאכתן בערבי פסח עד חצות, החייטין שאין לו מה יאכל שרינן . לשכר פעולה. כל אומניות שכר פעולה שרי. ורב שכו פעולוו שוי. ווב פפא מתקיף הכי, כל בנין לישתרי, דהא כותל הגוחה לרשות הרבים סותרו ובונהו כדרכו מפני הסכנה. ורבינא [מתקיף] כל לבלר לישתרי. דהא כותבין גיטי נשים כו׳. ופריק רב אשי ארבעה עשר אדמועד קרמית, טירחא הוא, פסידא שרו רבנז. ארבעה דהוי צורך יום טוב שרו ליה רבנן, דלא צורך יום טוב לא שרו רבנן. ירושלמי אמר ר' יוסי בר' אבין קרנא ואגרא קרן, 5) או ידע דמזבן ופחת מן